

Agapé

Szörnyetegek vagyunk.
Vemhes vaddisznón ülünk és szelfizünk.
Fehér a fogunk.
Minden gyalázatunknak mi adunk nevet.

A kisebb végtelen

„Vékony, mint egy pókfonál” (Pilinszky)

„A pokolban is szelíd” (Szerb Antal)

A végén mindig elhajlik. A célegyenes
előtt, az utolsó kanyarban. Diffundál.
Ami a szembe ér, az már nem az, ami.
A fenéken, talán. Az az eszement tartás,
amíg bírja az ideg. Az idegen.

Neretva

Mondanék valami szépet, hogy ne fázz annyira.
Valamit, hogy fájó térdedig dideregj. De a világ
botlatókövei, a tépett virágok és ügyetlenségem okán
inkább hallgatok. Megint. Nagymama sem beszél már
többet, és nem bújtat folyton szépen-fodros
menyasszonyi ruhába. Te a szerelmet keresed,
én már csak a nagy metaforát. Csak, hogy ne kelljen
kimondanom. Csak, hogy mindig ugyanazt mondjam.

Dagad

Hogy egy lágerpriccsen támadnak a tetvek,
vagy itt és most nem tudsz aludni,
2020-ban, októberben, egyre megy.

A skizma dagad.

Trágyalé folyik belőlünk,
minden a magunk képére pirkad.

Tapickolunk és pózolunk.

A lélekdarálás ma elmarad.

Zónaolvadás

A hazugságok elérték
a kritikus tömeget.

Likvidátorok vagyunk.

Nem épül szarkofág.

Alapítók

A tagsági könyv mindent hitelesít.

Minden kitüntetést, minden kivégzést.

Minden ember egy párt.

Minden tíz falunak egy altemploma.

Halmosi Sándor (1971, Szatmárnémeti) költő, műfordító, kiadóvezető, matematikus. 1989 és 2006 között Németországban élt. Eddig kilenc verses- és számos műfordításkötete jelent meg, verseit több mint tíz nyelvre fordították. Tagja a párizsi székhelyű Európai Tudományos, Művészeti és Irodalmi Akadémiának.